

Arrest

nr. 126 670 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Jianzha (Tib: Chentsa), prefectuur Huangnan (Tib: Malho), provincie Qinghai (Tib: Tsongun), Volksrepubliek China (VRC).

Op 15 augustus 2000 verliet u Tibet een eerste keer omwille van familiale problemen, om in India Engels te studeren omdat u dacht toch geen werk te vinden na uw onderwijs. Op 17 november 2000 kwam u aan in Dharamsala en van 30 november dat jaar tot maart 2002 liep u school aan de "Tibetan Children's Village School" (TCV) Suja (Bir). U verbleef in de school.

Nadat u school had verlaten huurde u samen met Thake Gyatso, uw partner (die bij de "Nelen Khang" "Reception Centre" werkt), een huis in Dharamsala. U was huisvrouw maar u verkocht ook eventjes voedingswaren in Dorje Den (Ind: Bodh Gaya) en in de periode 2005-2006 werkte u in een

Japans restaurant in Dharamsala. Met uw partner hebt u twee kinderen waarvan één –jullie dochter- in India is geboren en één –jullie zoon- in Tibet, VRC, na uw terugkeer naar huis in oktober 2006.

Terug in Tibet kende u, omwille van uw verblijf in India en omwille van uw relatie met een persoon die bij de “Nelen Khang” werkt, frequent problemen met de politie. De politie ondervroeg u voortdurend en de politie in burger volgde u. De politie wou ook dat u jullie dochter naar Tibet bracht. Omwille van deze problemen besloot u Tibet opnieuw te verlaten. In december 2007 vluchtte u opnieuw naar India. U liet jullie zoon bij uw familie.

Na uw terugkeer in India was u opnieuw huisvrouw. In 2010 gingen u en uw partner uit elkaar. U huurde een huis in Dharamsala. U begon een nieuwe relatie. Van april 2010 tot januari 2011 werkte u in het café Tenor. Van mei 2011 tot september 2011 werkte u bij Sona Arts als glassmelter. Daarna verzorgde u massages in hotels.

Omdat uw zoon in Tibet geen paspoort kon krijgen omwille van de “politieke connecties” van u en uw ex-partner met de “Nelen Khang” was het voor u onmogelijk om uw zoon naar India te laten overkomen. Daardoor hebben jullie zoon en dochter elkaar nog nooit gezien. Wegens de levensduurte in India en omdat u vreesde dat u uw zoon niet meer zou kunnen zien besloot u India te verlaten.

Eind januari 2013 vloog u van op de luchthaven van Delhi, met een transit in Rusland, naar Frankrijk en u reisde onmiddellijk met de auto door naar België waar u op 27 of 28 januari 2013 aankwam. Op vier februari 2013 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: “green book”, attest “Nelen Khang” Dharamsala, kopie attest “Nelen Khang” Kathmandu, attest van de TCV-school Suja (Bir), twee diploma’s uit de VRC en 6 foto’s.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in augustus 2000 heeft u tot in 2006 in India verbleven. U volgde van 30 november 2000 tot maart 2002 les aan de Suja-TCV-school in Dharamsala.

Nadat u school had verlaten huurde u samen met Thake Gyatso, uw partner die bij de “Nelen Khang” (“Reception Centre”) werkt, een huis in Dharamsala. U was huisvrouw maar u verkocht ook eventjes voedingswaren in Dorje Den (Ind: Bodh Gaya) en in de periode 2005-2006 werkte u in een Japans restaurant in Dharamsala.

U keerde in oktober 2006 terug naar Tibet om in December 2007 opnieuw naar India te komen. Aanvankelijk was u er opnieuw huisvrouw maar na uw scheiding had u verscheidene jobs: in een café, als glassmelter en na een opleiding massage werkte u daarna frequent als masseuse in hotels (CGVS pp. 5-6).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als ‘eerste land van asiel’ wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als ‘eerste land van asiel’.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met voor de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een ‘Registration Certificate for Tibetans’ (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van dergelijke RC (CGVS p.6-7).

U verliet India omdat het leven er hard is omwille van de levensduurte en omdat u, indien u in India bleef, uw zoon niet meer zou kunnen zien omdat de Chinese autoriteiten hem geen paspoort willen verstrekken omwille van de “politieke connecties” van u en uw ex-partner met de “Nelen Khang” (CGVS pp 7-8). Uw zoon en dochter hebben elkaar daardoor nog nooit gezien (CGVS p. 11).

Over uw eerste asielmotief –de levensduurte in India- merk ik op dat het niet ressorteert onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Dit asielmotief is louter van sociaaleconomische aard. Evenmin vormt de levensduurte in India een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming.

Over het tweede asielmotief –de onmogelijkheid om uw zoon te zien omdat hij geen paspoort krijgt uitgereikt wegens de “politieke connecties” van u en uw ex-partner met de “Nelen Khang” en dat uw zoon en dochter elkaar daardoor nog nooit hebben gezien, stel ik vast dat u daarvoor geen bewijzen aanbrengt. Van geen van uw kinderen legt u geboortecertificaten neer en u toont niet aan dat uw beweerde ex-partner de vader is van deze kinderen. Nochtans beschikken uw beide kinderen over geboortecertificaten. U hebt ook geen stappen gezet om deze documenten hier te verkrijgen. Uw verklaring daarvoor dat u dat zou doen als u hier een “status” zou krijgen omdat u ze dan nodig zou hebben voor gezinshereniging is een ontwijkend antwoord en toont aan dat u geen inspanningen hebt geleverd om dit asielmotief te staven terwijl u daartoe blijkbaar wel in staat bent. Dat u niet wist dat het nodig was is eveneens een ontwijkend en ook een sterotiep antwoord. U legde immers wel documenten neer over andere elementen van uw asielaarsrelaas. Verder toont u niet aan dat uw zoon in Tibet is geboren en dat hij daar nog steeds verblijft. U staat evenmin dat uw ex-partner werkt voor de “Nelen Khang” en wat zijn functie is bij die organisatie. Dat u geen documenten kan krijgen over het werk van uw ex-partner bij de “Nelen Khang” omdat jullie al lang uit elkaar zijn is eveneens een ontwijkend antwoord. U legt immers wel twee attesten over uzelf neer van deze organisatie en nergens gaf u aan dat u geen contact zou kunnen opnemen met deze organisatie of met uw ex-partner om dergelijke bewijzen te bekomen. Uit de door u neergelegde foto’s blijkt dat u terugkeerde naar Tibet maar over de foto van u en een kind merk ik op dat daaruit niet blijkt dat dit effectief jullie zoon is. Evenmin is duidelijk waar deze foto is genomen. Van een asielaarszoekster wordt redelijkerwijs verwacht dat zij alles doet wat in haar mogelijkheden ligt om haar asielaarsmotieven te staven. Er werd u meermaals expliciet om dergelijke bewijzen gevraagd. Twee maanden na het gehoor op 19 november 2013 legde u nog steeds geen bewijzen neer van dit asielmotief terwijl u dus wel documenten neerlegde over andere elementen van uw relaas. Dit samen met het feit dat u ontwijkend antwoordde op de vragen naar bewijzen doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van dit asielmotief. U hebt het op zijn minst onvoldoende aannemelijk gemaakt (CGVS pp. 2-3, 7-8).

U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel “Yellow Book” genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een ‘No Objection to return to India’ (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC hebt gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS p. 8). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Dit is zodoende een stereotiepe en ontwijkende verklaring voor het niet kunnen neerleggen van dit document waaraan ik geen geloof hecht. Bovendien, gevraagd naar andere documenten die uw reis kunnen staven en meer specifiek naar uw ticket en instapkaart verklaarde u dat de smokkelaar ook deze documenten afnam en scheurde. U had echter voordien verklaard dat de smokkelaar enkel uw IC afnam (CGVS p. 9). Dit toont aan dat uw verklaringen voor het niet kunnen voorleggen van uw reisdocumenten, waaronder uw IC, niet zomaar aanneembaar zijn.

Bovendien stel ik vast dat u aanvankelijk een andere versie opgaf van uw reis naar België. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring punt 36) verklaarde u aanvankelijk dat u van India met een tussenstop in een uw onbekend land naar Frankrijk vloog om vervolgens met de auto naar België door te reizen. Voor het CGVS (p. 8) verklaarde u dat u over de reisroute had gelogen omdat anderen u zeiden dat u anders naar India zou worden terug gezonden. Ook dit wijst op de onbetrouwbaarheid van uw verklaringen over het niet kunnen neerleggen van uw IC.

Het is ook niet aannemelijk dat u uw IC niet van de smokkelaar probeerde terug te krijgen of geen kopie vroeg aan hem omdat u niet wist dat het nodig was (CGVS p. 9). Gezien u wel andere documenten neerlegde in de asielprocedure was u immers op de hoogte van het belang van documenten.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, merk ik voorts op dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen heeft ondernomen om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat u dat niet deed omdat u dan vreest naar India te worden teruggestuurd (CGVS p. 10). Dit is geen afdoende verklaring om het document niet alsnog op deze manier neer te leggen. Van een asielzoeker wordt redelijkerwijs verwacht dat hij al doet wat binnen zijn mogelijkheden ligt om zijn relaas te staven, dit geldt zeker voor het kunnen neerleggen van identiteits- en reisdocumenten.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat ze mijn appreciatie van uw asielaanvraag in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw "green book", het attest van de "Nelen Khang Dharamsala, de kopie van het attest van de "Nelen Khang" Kathmandu en de foto's ondersteunen uw herkomst uit Tibet, VRC en tonen aan dat u tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap in India behoort. Uw Chinese diploma's staven uw onderwijs in de VRC. Het attest van de Sjua TCV-school staft uw onderwijs in India.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In haar verzoekschrift voert verzoekster schendingen aan van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie, van de artikels 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift drie rapporten: een rapport van een Zwitserse vluchtelingen-NGO over de situatie van Tibetanen in India, een rapport van de Canadese asielinstanties over dezelfde situatie en een rapport van de Indiase overheid betreffende het uitreiken van visa voor dat land.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met drie stukken: een niet vertaalde geboorteakte, een foto van een jongen voor een politiekantoor en een geboorteakte van een meisje in Dharamsala waarvan blijkens de akte verzoekster de moeder zou zijn.

Verweerder voegt bij een nota van 5 mei 2014 de volgende rapporten: 'COI Focus *China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014', 'COI Focus *China India – de nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*' d.d. 25 maart 2014, en 'COI Focus *China – De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*', d.d. 25 maart 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat die vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien haar land van gewoonlijk verblijf, India, als eerste land van asiel in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een eerste land van asiel is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal naliet aan te tonen dat India een reële bescherming biedt tegen refoulement, noch dat zij tot India opnieuw zal worden toegelaten.

Op grond van de hierna volgende motieven stelt de Raad vast dat India, *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verklaarde dat zij haar IC aan de smokkelaar had afgegeven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de Schengenzone heeft betreden met een authentiek reisdocument voorzien van een Frans visum C ('kort verblijf'), uitgereikt op 10 januari 2013 (landeninformatie stuk 1). Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaring een dergelijk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar te hebben afgegeven zonder dat zij blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen. De IC is immers een belangrijk document dat niet enkel verzoeksters identiteit kan staven maar evenzeer haar plaats van afkomst, haar aankomst in India en haar status in India. Bovendien verklaarde verzoekster gevraagd naar andere documenten die haar reis kunnen staven dat de smokkelaar ook deze documenten afnam en scheurde terwijl zij eerder verklaard had dat de smokkelaar enkel haar IC afnam (gehoorverslag, 9).

Hoe dan ook, daargelaten de vaststelling dat een dergelijke handelswijze indruist tegen de medewerkingsplicht die geldt voor elke asielzoeker, blijkt uit de objectieve informatie die verweerder bij zijn nota van 5 mei 2014 voegt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel is om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over

hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Op de website van de ambassade te Rome wordt verder vermeld dat een dergelijk duplicaat 15 euro kost. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India ('COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, dd. 11 maart 2014, p. 21-22). Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar neergelegde documenten en afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een *Registration Card* (RC). Verzoekster merkt op dat uit de uit de CEDOCA-informatie "*niet duidelijk is of Tibetanen sowieso een re-entry visum kunnen bekomen of dat er voorwaarden bestaan op een re-entry visum te bekomen*". Verzoekster wijst hierbij naar een verklaring op de website van de Indiase overheid, waaruit blijkt dat het afleveren van visum een discretionaire bevoegdheid is van de Indiase overheid (bijgevoegd als stuk 5). Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal niet aangeeft wat de voorwaarden zijn voor een Tibetaan om een re-entry visum te bekomen, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn aanvullende nota voegt duidelijk blijkt dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 11 maart 2014, p 21-22).

Gelet op wat voorafgaat blijkt dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om terug de toegang te verkrijgen tot India, ofwel met gebruik van haar authentieke IC die zij wellicht nog in haar bezit heeft, ofwel via het verkrijgen van een nieuwe IC bij het Indiase consulaat te Brussel.

Verzoekster levert nog kritiek op een CEDOCA-rapport en stelt dat die informatie foutieve conclusies trekt uit een bepaalde bron (bijgevoegd aan stuk 4), doch evenmin dit gegeven vermag afbreuk te doen aan de objectieve vaststelling dat verzoekster, gelet op her voorgaande, over de mogelijkheid beschikt om terug de toegang te verkrijgen tot India.

Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de '*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Hieruit blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, haar verblijfsrecht in India opnieuw kan opnemen indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult en dat er geen risico bestaat op refoulement naar haar land van herkomst. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Betreffende verzoeksters asielmotieven.

Verzoekster bracht ten aanzien van India twee problemen aan. Enerzijds verklaarde zij India te hebben ontvlucht omwille van de levensduurte in India, terwijl zij anderzijds verklaarde dat zij haar in Tibet wonende zoon niet kon laten overkomen naar India.

Ten aanzien van de levensduurte in India merkte de commissaris-generaal terecht op dat algemene socio-economische motieven geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenstatus, noch met die van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft verzoeksters beweerde onvermogen om in India met haar zoon herenigd te worden, stelde de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde dat zij over een zoon beschikt die in Tibet woont. In haar verzoekschrift alsook ter terechtzitting volhardt verzoekster in haar verklaring. Ter staving van de Chinese nationaliteit van haar zoon en van diens huidige verblijf in China, voegde verzoekster op 7 mei 2014 fotokopies neer van het Chinese geboortecertificaat van "haar zoon", van een foto van hem voor een politiekantoor in China, evenals van een geboortecertificaat van haar in India geboren dochter. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat familiale hereniging in India met haar in Tibet verblijvende zoon onmogelijk is gezien zij niet over de Indiase nationaliteit beschikt. Verzoekster meent dat het recht op familiaal leven een fundamenteel mensenrecht dat beschermd is door artikel 8 EVRM en meent dat, indien dit recht in India slechts geldt voor Indiase staatsburgers, de bescherming die India aan de Tibetanen verleent niet zou voldoen aan de voorwaarden voor "reële bescherming".

De Raad stelt vast dat de nieuwe documenten die verzoekster voorlegt niet vermogen de geloofwaardigheid te herstellen van haar beweerde ouderschap van een minderjarig kind in China. Zo is het stuk dat wordt omschreven als een kopie van het geboortecertificaat een slecht leesbare fotokopie die niet vergezeld is van enige vertaling, waardoor uit dit stuk niet kan worden afgeleid dat verzoekster in China bevallen is van een zoon. De bijgevoegde foto tenslotte vermag dit evenmin, gezien de foto louter een afbeelding bevat van een kind voor een gebouw met Chinees opschrift. Hieruit kan niet worden afgeleid dat het afgebeelde kind verzoeksters zoon betreft en evenmin dat de foto in China zelf is genomen. Verzoekster slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat zij in China over een minderjarige zoon beschikt, waardoor zij een eventueel onvermogen tot gezinshereniging met hem in haar land van eerste asiel, India, niet dienstig kan aanvoeren.

2.3.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER